

De choreografie van Ives Thuwis suggereert de dubbelzinnigheid van het menselijk samenleven. Het bewegingspatroon van onschuldige kinderspelletjes moet slechts een kleine wijziging, b.v. van tempo, ondergaan om een wereld van angst, sluipen en vluchten op te roepen. Mekaar uitdagen in het spel ont-aardt onverwacht in mekaar vermoorden. In eenzelfde gebaar liggen sensualiteit en gevaar besloten. Het feit dat die vele kleine choreografieën schijnbaar los staan van mekaar benadrukt de verscheurdheid. Slechts nu en dan is er even sprake van een choreografie voor de hele groep en die spreekt boekdelen: in een eindeloze sliert verplaatsen de acteurs zich in de pas achter elkaar. Hun cadans houdt het midden tussen zweven en marcheren.

De enige figuur van wie de toeschouwer de naam kent is de jongen achter het glas. Hij heet Alessandro Manoi, heeft intussen zijn toren verlaten en tracht vruchteloos aan te sluiten bij de naamloze mensenstroom. Heel de voorstelling lang dwaalt hij wezenloos rond temidden van de chaos. Naar het einde van de voorstelling toe vragen geblinddoekte jongeren hem waar zijn huis is, zijn oma, zijn vluchtfaazant, zijn vriend, zijn dagboek, zijn paarden, zijn naam. 'Weg,' antwoordt hij telkens en bindt zich ook een blinddoek voor. De anderen nemen hun blinddoek af en bestoken hem met hard afgerammelde tafels van vermenigvuldiging. Het tellen gaat al gauw over in verstopperij spelen. Enkele kinderen lezen voor uit een boek. 'Eerst vergeet je naar huis te gaan. Dan vergeet je je naam. En dan vergeten ze jou,' leest één van hen.

Het allerlaatste beeld: Alessandro Manoi wordt in de rug besprongen door een grotere jongen. Is het agressie of mededogen dat hem drijft? Is Alessandro Manoi nu beter af dan in zijn isolement? Suggereert het Speeltheater dat elke vorm van contact zowel kansen als gevaren inhoudt? Dat dit de enig mogelijke manier is om een naam te krijgen, om een identiteit te ontwikkelen?

Gevoelsdramaturgie

Beelden die een realiteit suggereren, bewegingen die gevoelens oproepen. Een impressie van verscheurdheid en chaos. Een titel die meer zegt over het kijk- en belevingsperspectief dan over wát er te zien is. In *Achter glas* wordt een

Achter glas, Speeltheater Gent / Peter Lorré

aantal verhalen verteld zonder hoofdtitel.

Alexander Kluge noemt dit 'cirkelvormig vertellen' (zie *Theaterschrift* 5-6). *Achter glas* is een 'ring van vertelling' rond een kern die je zou kunnen beschrijven als een wonde of een kwetsuur. De verhalen kunnen vertrouwd zijn of vreemd, bewust of onbewust. De rode draad, de ordenende samenhang is vervangen door een pluraliteit in perspectief. Dit is geen inlevingstheater, maar theater dat affecten bereikt. Beide theatervormen maken op hun manier gebruik van de vertelvorm, maar omdat de inlevingsdramaturgie alles reduceert tot de maat van het menselijke verstand krijgt ze geen toegang tot bepaalde aspecten van de werkelijkheid. De gevoelsdramaturgie beweegt zich buiten het naturalisme, op het ongeordende domein van het imaginaire, daar waar soms het begin ligt van een daad die de realiteit kan veranderen. Bij het zien van *Achter glas* groeit echter het besef dat het imaginaire evengoed een toevluchtsoord is voor bepaalde delen van de werkelijkheid die hun onbewustheid gewoon afgedwongen hebben: soms door censuur en taboes, soms omdat het onmogelijk is om wat men weet of ziet te begrijpen.

Achter glas is een associatieve aaneenschakeling van beelden, muziek en tekstflarden. De toeschouwer wordt uitgeno-

digd om zijn gangbare manier van kijken - identificerend, selecterend, beoordelend en beheersend - even opzij te zetten. Deze voorstelling vraagt een zekere 'ontruiming' van de geest. Hier bepaal jij niet op voorhand de vragen en nog minder de antwoorden. De door waarneming bemiddelde ervaring be vraagt jou.

Marleen Baeten

Erratum

In Doink! Klein alfabet van het kleutertheater, verschenen in de vorige Etcetera, is onder het lemma Semiotisch-symbolisch een fout geslopen: de titel De dagen is daar op mysterieuze wijze vervangen door de titel van een andere voorstelling die in hetzelfde ABC werd besproken, nl. Het Fluwelen Konijn. U had moeten lezen: 'Een tweeslachtige voorstelling op dit vlak is De dagen.' En even verder: '...juist de dagen van de week zijn door de meeste 5-6 jarigen gekend.' Onze excuses aan de auteur en aan de gezelschappen.